

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ch. Z.**
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016 č.j. MV-76063-5/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 3. 2016 č.j. MV-76063-5/SO-2015 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23.3.2015 č.j. OAM-23736-24/DP-2014 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Umara Switata.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23.3.2015 č.j. OAM-23736-24/DP-2014, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (dále jen „předmětná žádost“) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014. Dne 9. 6. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Za účelem ověření skutečností uvedených v žádosti předvolal správní orgán I. stupně žalobce předvoláním ze dne 20. 11. 2014 č.j. OAM-23736-15/DP-2014 (dále jen „předvolání“) k výsledku. Zásilka s předvoláním byla připravena k vyzvednutí od 26. 11. 2014. Desetidenní úložní lhůta uplynula dne 8. 12. 2014, kdy bylo dle § 24 odst. 1 správního řádu předvolání žalobci doručeno fikcí. Správní orgán I. stupně následně přistoupil i k doručení předvolání veřejnou vyhláškou. Žalobce byl k výsledku předvolán na 16. 12. 2014, v tento den se však ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil. Ten jej následně výzvou ze dne 9. 1. 2015 č.j. OAM-23736-19/DP-2014 vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na základě této výzvy se žalobce dne 20. 1. 2015 dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, kde se seznámil s poklady pro vydání rozhodnutí a uvedl, že se do 30 dnů vyjádří písemně. Dne 19. 1. 2015 žalobce podal k poštovní přepravě žádost o sdělení stavu řízení, v níž uvedl, že mu nebyla známa skutečnost, že byl předvolán k výsledku, a zároveň požádal o stanovení nového termínu. Na tuto žádost reagoval správní orgán I. stupně přípisem ze dne 27. 1. 2015 č.j. OAM-23736-22/DP-2014, v němž konstatoval, že řízení již dospělo do stádia před vydáním rozhodnutí. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž předmětnou žádost zamítl, neboť se žalobce na požádání nedostavil k pohovoru.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal žalobce odvolání, v němž namítl, že správní orgán I. stupně nezjistil úplně a řádně skutkový stav věci. Žalobce o předvolání k výsledku nevěděl a muselo dojít k pochybení na straně pošty, rovněž neměl povědomí o existenci úřední desky. Správní orgán I. stupně nepřihlédl k řádnému životu žalobce, jeho zaměstnání a řádnému plnění daňových povinností. Žalobce se nijak nevyhýbal kontaktu se správním orgánem I. stupně a byl připraven na základě předvolání vylicít veškeré skutečnosti. Žalobce se cítí být zkrácen na svých právech a je přesvědčen o tendenčnosti řízení před správním orgánem. Na území České republiky má rodinné a sociální zázemí a má právo na to, aby nebyl násilně odtržen od svého zaměstnání. Dále namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a jeho rozpor se zákony a mezinárodními smlouvami. Je přesvědčen, že správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo, aby jej znovu předvolal, a zjistil tak skutečný stav věci. Protože tak neučinil, došlo k porušení čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
4. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek odkázal na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 44a odst. 3 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dále na § 2 odst. 2 a § 89 odst. 2 správního řádu a následně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

stupně bylo vydáno v souladu se zákonem a odvolání žalobce není důvodné. Žalovaný neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, neboť předvolání (k výsledku) bylo žalobci doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Doklad o doručení předmětné písemnosti je nadán presumpcí správnosti a vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal opak, žalovaný považuje uvedenou písemnost za řádně doručenou. Dne 16. 12. 2014 se žalobce v určený čas k výsledku nedostavil, čímž zavládl důvod pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

5. K dalším odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně posoudil přiměřenost dopadu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Paušální namítání pracovních a rodinných vazeb neobstojí před zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti. Ke stejnému závěru pak žalovaný dospěl i ohledně žalobcem namítané tendenčnosti vedení správního řízení. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného neodchýlil od základních zásad činnosti správních orgánů a namítané porušení Listiny základních práv a svobod, jakož i dalších smluvních dokumentů či judikatury, není důvodné.
6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté poukázal na argumentaci uplatněnou ve správním řízení a konstatoval, že žalovaný se s ní a s jeho návrhy správně nevypořádal. Již v řízení před správním orgánem I. stupně žalobce očekával doručení předvolání (k výsledku), které však neobdržel, stejně jako jakoukoliv výzvu k převzetí zásilky. Muselo tak dojít k závadě v doručování na straně pošty, která nevložila do jeho poštovní schránky vyznění o uložení zásilky. Argumentaci stran doručení předvolání k výsledku jeho vyvěšením na úřední desce označil žalobce za účelovou, neboť správnímu orgánu bylo dobře známo, kde žalobce bydlí a pracuje, i to, že se zde nepřetržitě zdržuje. Jako cizinec neměl žalobce o existenci úřední desky určené pro doručování povědomí.
7. Žalobce namítl, že se u správního orgánu I. stupně domáhal toho, aby byl řádně vyslechnut a požádal o stanovení termínu výsledku, to se však nestalo. Správní orgán tak porušil § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu a v důsledku jeho postupu došlo také k porušení § 3 téhož zákona, tedy povinnosti zjistit stav řízení, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. Pokud jde o institut doručování, žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č.j. 7 As 130/2012 – 29, dle něž má správní orgán povinnost vyčerpat všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu účastníka řízení. V tomto případě však správní orgán I. stupně po vrácení zásilky žádný další úkon s šetřením neučinil a toliko vyvěsil doručovanou písemnost na úřední desku. V této souvislosti žalobce odkázal na § 24 odst. 2 a § 25 odst. 1 správního řádu a konstatoval, že z postupu správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá absence snahy vyjít žalobci vstříc a uvědomit jej o doručení zásilky či jej vyslechnout. Jednalo se o formální postup bez zohlednění zásady vstřícnosti, kterým došlo také k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nemůže být ve veřejném zájmu, aby žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu (správně k dlouhodobému pobytu), když je na území České republiky zaměstnán, řádně pracuje, platí daně, dodržuje zákony a plní veškeré své povinnosti. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do práv žalobce, znamená pro něj ztrátu stabilního zaměstnání a faktický nucený odjezd do Sýrie, kde nemá domov. Bylo jím také zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, neboť pro něj znamená dlouhodobé odloučení a přerušování nejbližších osobních vazeb. Žalobce se v České republice asimiloval, ovládá český jazyk a má zde přátele. Pokud by se žalovaný věcí řádně zabýval, musel by dojít k závěru, že žalobce je na životě v České republice zcela závislý. Správní orgány v daném

případě nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nezkoumaly jeho oprávněné zájmy, čímž porušily čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Správní orgán I. stupně se neměl spokojit s neaktuálními informacemi a měl zjistit skutečný stav věci a přihlédnout k celkové životní situaci žalobce. V daném případě však správní orgán spekoval v neprospěch žalobce a nepřihlédl k jeho způsobu života, pracovním a osobním poměrům, ani ke stupni jeho integrace.

9. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K žalobcem vyjádřeným pochybnostem stran doručování odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a pokud jde o námitky týkající se zásahu do soukromého a rodinného života, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011 č.j. 2 As 104/2010 – 91. Dále uvedl, že v projednávané věci žalobce setrval na obecných tvrzeních týkajících se vazeb k České republice, které uvedl již v odvolání, aniž by je rozvedl či doložil.
11. Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce zopakoval námitky uplatněné v žalobě, žádné další skutečnosti významné pro posouzení věci samé neuvedl. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil.
12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu podání předmětné žádosti žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, *jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru* nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
Podle § 4 odst. 1 správního řádu veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyločil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 23 odst. 5 správního řádu zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.

13. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud shledal opodstatněnou námitku, v níž žalobce poukazuje na vadné doručení zásilky obsahující předvolání k výslechu (pohovoru) na den 16.12.2014. Závěr o nedostavení se žalobce k výslechu žalovaný opírá o údaje uvedené na doručence vztahující se k předvolání žalobce k výslechu, která je založena ve správním spise. Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně též v žalobě argumentoval tím, že mu předvolání k výslechu nebylo řádně doručeno a že muselo dojít k pochybení na straně pošty, protože do poštovní schránky žalobce nebylo vloženo vyrozumění o uložení zásilky na poště a předmětná zásilka nebyla ani vhozena do jeho poštovní schránky.
15. Z doručenky na zásilce obsahující předvolání žalobce k výslechu na den 16.12.2014, která je založena ve správním spise, vyplývá pouze to, že zásilka s předvoláním byla dne 26. 11. 2014 připravena k vyzvednutí. Doručenka, resp. na ní uvedené prohlášení doručujícího orgánu však neproказuje, že adresát (žalobce) byl vyzván k vyzvednutí zásilky a že mu bylo zanecháno příslušné poučení. Na doručence je totiž „zaškrtnuto“ pouze jediné předtištěné prohlášení doručujícího orgánu, a sice prohlášení, že „zásilka byla připravena k vyzvednutí“, které je doplněno otiskem razítka s datem 26. 11. 2014. Zbývající dvě předvyplněná prohlášení doručujícího orgánu ve znění: „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“ a „Zásilka byla vložena do schránky dne:“ na doručence zaškrtnuta nejsou. Předmětná doručenka tak neproказuje splnění zákonem stanovených podmínek pro řádné doručení zásilky, mezi něž patří i zanechání výzvy adresátovi k vyzvednutí uložené písemnosti (§ 23 odst. 4 správního řádu) a písemného poučení ve

smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Vzhledem k nedodržení zákonem stanoveného postupu při doručování předvolání k výsledku žalobci nemohla nastat fikce doručení této písemnosti upravená v § 24 odst. 1 správního řádu.

16. V projednávané věci nelze akceptovat ani postup správního orgánu I. stupně spočívající ve snaze doručit předvolání k výsledku žalobci také veřejnou vyhláškou. Podle ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu se veřejnou vyhláškou doručuje osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon. Žalobce však nebyl neznámou osobou, ani osobou neznámého pobytu (adresa jeho pobytu uvedená mj. v záhlaví tohoto rozsudku, na kterou mu předtím bylo správním orgánem I. stupně doručováno předvolání k výsledku, byla správnímu orgánu známa). Nebyl ani osobou, jíž se prokazatelně nedaří doručovat. Takovou osobou je osoba, u níž opakovaně nastávají překážky v doručování dle § 23 a § 24 správního řádu. V případě žalobce tomu tak ale nebylo, o čemž svědčí i skutečnost, že mu na totožnou adresu byla následně řádně doručena další písemnost, kterou mu správní orgán I. stupně zaslal, a sice výzva k seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 9. 1. 2015 č.j. OAM-23736-19/DP-2014. Stejně tak bylo žalobci správním orgánem na totožnou adresu již dříve zasláno (a řádně doručeno) například „Sdělení o stavu řízení“ ze dne 8. 11. 2014.
17. Lze shrnout, že žalobci nebylo předvolání k výsledku na den 16.12.2014 doručeno v souladu se zákonem. Správní orgán I. stupně proto nebyl oprávněn předmětnou žádost zamítnout na základě toho, že se žalobce k výsledku nařízenému na tento den nedostavil, neboť žalobce k výsledku nebyl řádně předvolán. Pokud tak správní orgán přesto učinil, je jeho rozhodnutí nezákonné, stejně jako napadené rozhodnutí, jímž žalovaný zamítnutí předmětné žádosti z uvedeného důvodu aproboval.
18. Žalobce správnímu orgánu I. stupně právem vytýká i porušení zásady vstřícnosti zakotvené v § 4 odst. 1 správního řádu. Poté, co se žalobce dne 20.1.2015 seznámil s doposud shromážděnými podklady pro rozhodnutí, podáním označeným jako „Žádost o sdělení informace o stavu řízení“ vyrozuměl správní orgán mj. o tom, že o výsledku nařízeném na den 16.12.2014 nebyl „*nikterak informován, a to ani písemně, ani jinak*“, a požádal o písemné sdělení nového termínu výsledku v případě, že správní orgán považuje za nutné s ním výslech provést. Správní orgán I. stupně měl objektivně možnost výslech žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí provést, žalobce jej k tomu dokonce vyzval, avšak správní orgán I. stupně namísto toho rozhodl o zamítnutí předmětné žádosti s odůvodněním, že se žalobce nedostavil k nařízenému výsledku. Jeho argumentace obsažená ve „Sdělení o stavu řízení“ ze dne 27.1.2015 adresovaném žalobci, že řízení o předmětné žádosti již dospělo do stádia před vydáním rozhodnutí, nemůže obstát, jestliže v době před vydáním prvostupňového rozhodnutí existovaly důvodné pochybnosti o řádném doručení předvolání k výsledku. Za této situace bylo dle názoru soudu povinností správního orgánu vyjít vstříc žalobcově žádosti o stanovení nového termínu výsledku.
19. Soud pouze na okraj podotýká, že správní orgán I. stupně poskytl žalovanému v „Postoupení odvolání a pokladových materiálů k jeho projednání“ ze dne 12. 5. 2015 nepravdivé informace o nemožnosti zastihnout žalobce na jeho pracovišti, když uvedl, že „*správní orgán nemůže provádět výslech v místě bydliště žadatele nebo na jeho pracovišti. Navíc pokud správní orgán žadatele na těchto místech hledal v rámci kontroly prováděné Policií České republiky ve dnech 03. 12. 2014, 13. 11. 2014, 30. 07. 2014, 01. 08. 2014 a 04. 08. 2014, žadatel nebyl nikdy zastížen.*“ Tato informace je v rozporu s „Odpovědí na žádost o pobytovou kontrolu“ Policie České republiky ze dne 20. 11. 2014 č.j. KRPA-392616-1/ČJ-2014-000026-

2, v níž policejní orgán uvedl, že „Dne 13. 11. 2014 v 17:20 na adrese X byl při práci na přepážce směnárny zastížen výše zmíněný cizinec. Na dotazy uvedené v žádosti o pobytovou kontrolu odpověděl takto: pracovní smlouvu má na dobu neurčitou; pracuje vždy 3 dny od 08:00 do 20:00 hodin, potom má den volna; evidenci příchodů a odchodů nevede.“

20. Napadené rozhodnutí, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí být zrušeno, neboť vzhledem ke shora popsaným vadám při doručení předvolání k výslechu neobstojí klíčový závěr správního orgánu, že žalobce svým jednáním naplnil důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu spočívající v tom, že se na předvolání správního orgánu nedostavil k výslechu. Za tohoto stavu věci považoval soud za nadbytečné zabývat se dalšími žalobními námitkami směřujícími proti posouzení přiměřenosti dopadu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jejich posouzení nemůže výsledek řízení o žalobě nijak ovlivnit.
21. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 a 3 s.ř.s.) a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
22. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a dále třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které žalobci v řízení vznikly, tedy činí 13 200 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Umara Switata (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 7. února 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.